

CUPRINS

I. Copacul-otrăvitor.....	11
II. Lista	21
III. Cameleonii	191
IV. Felia	341
V. Glonțul de un milion de dolari.....	399
VI. Fumul.....	533
VII. Mesaje	623
VIII. Când te miști.....	655

REVISTA SUDATO

CAPITOLUL 1

Fasciculul de lumină îl îngrijora.

O palidă licărire albă sau galbenă în depărtare.

De pe apă? De pe fâșia de pământ aflată dincolo de pașnicul golf turcoaz?

Dar aici, aici nu putea fi nicio primejdie. Aici, se afla într-o stațiune frumoasă și izolată. Aici, se afla departe de privirile urâte ale presei și de privirile cercetătoare ale dușmanilor.

Roberto Moreno se uită pe fereastră. Se apropia de 30 de ani, dar ochii nu-i erau buni, așa că își împinse mai sus pe nas ramele ochelarilor și studie priveliștea – grădina de dincolo de geamul apartamentului, îngusta plajă albă și marea albastră-verzuie care se unduia. Un loc frumos, izolat... și ferit. Nicio ambarcațiune nu se legăna pe apă. Și, chiar dacă un inamic înarmat cu o pușcă ar fi aflat că el era aici și și-ar fi croit drum printre construcțiile industriale de pe limba de uscat, aflată la circa 2 kilometri peste apă, distanța și poluarea care înceteșau vederea ar fi făcut imposibilă o tragere precisă.

„Uită de fasciculele de lumină, uită de licăriri.“

„Ești în siguranță. Firește că ești.“

Însă Moreno rămase totuși îngrijorat. Asemenea lui Martin Luther King, asemenea lui Gandhi, el era permanent în primejdie. Acesta era modul lui de viață. Nu se temea de moarte. Dar se temea să nu moară înainte de a-și duce treaba la bun sfârșit. Iar el era încă tânăr și mai avea multe de făcut. De pildă, evenimentul a cărui organizare tocmai o terminase cu aproximativ o oră în urmă – unul important, care sigur avea să atragă atenția multor oameni – era doar unul din duzina planificată pentru anul următor.

Iar dincolo de asta, se aștepta la un viitor plin de lucruri mărețe.

Îmbrăcat într-un modest costum cafeniu, cu o cămașă albă și o cravată de un albastru regal – o, atât de carai-bean! –, bărbatul îndesat umplu două cești din cafetiera abia adusă de room service și se întoarse la canapea. Îi dădu una jurnalistului care pregătea reportofonul.

– *Señor* de la Rua, doriți niște lapte? Zahăr?

– Nu, mulțumesc.

Discutau în spaniolă, limbă pe care Moreno o vorbea fluent. Detesta engleza și se folosea de ea doar atunci când era absolut necesar. Nu reușise niciodată să scape pe deplin de accentul dur de New Jersey, care se simțea atunci când vorbea limba sa nativă – pronunța „hehr“ în loc de „her“, „mirrah“ în loc de „mirror“, „gun“ în loc de „gone“¹. Tonul propriei voci îi amintea instantaneu de primele zile în Statele Unite – pe când tatăl său lucra ore îndelungate și își ducea viața cu sobrietate, în timp ce mama lui petrecea ore întregi nefăcând nimic. Peisaje sumbre, bătauși de la un liceu din apropiere. Până când apăruse salvarea: familia se mutase într-un loc mult mai

¹ her, mirror, gone (în lb. engleză în text) – ea, a ei, oglindă, plecat (n.red.)

cumsecade decât South Hills, un loc unde până și limba era mai blândă și mai elegantă.

Reporterul spuse:

– Ziceți-mi Eduardo. Vă rog.

– Iar eu sunt Roberto.

Numele său era de fapt „Robert“, dar acesta avea un iz neplăcut pentru avocații de pe Wall Street și politicienii din Washington, ca și pentru generalii de pe câmpurile de luptă care presărau pământurile străine cu trupurile localnicilor de parcă ar fi fost niște semințe ieftine.

Așa că devenise „Roberto“.

– Locuiești în Argentina, îi spuse Moreno jurnalistului, care era un bărbat slab, cu început de chelie, îmbrăcat cu o cămașă albastră fără cravată și cu un costum negru ponosit. Buenos Aires?

– Corect.

– Știi de unde vine numele orașului?

De la Rua zise că nu, nu era nativ.

– Înseamnă „aer bun“, firește, rosti Moreno.

Citea foarte mult – câteva cărți pe săptămână, din care o mare parte erau literatură latino-americană și istorie.

– Dar aerul la care s-a făcut referire era cel din Sardinia, Italia, nu cel din Argentina. S-a numit astfel după o așezare de pe culmea unui deal din Cagliari. Aceasta se afla deasupra... mirosurilor neplăcute ale vechiului oraș, să zicem, astfel că a fost numită „Buen Ayre“. Exploratorul spaniol care a descoperit ceea ce avea să devină Buenos Aires a numit locul după acea așezare. Desigur, este vorba despre *prima* încercare de înființare a orașului. Spaniolii au fost

alungați de nativi, cărora nu le convenea să fie exploatați de europeni.

De la Rua spuse:

– Până și anecdotele tale au un parfum categoric anticolonial.

Moreno râse. Dar amuzamentul dispăru, iar el aruncă din nou o privire rapidă pe fereastră.

Acel licăr blestemat. Totuși, nu zări decât copacii și plantele din grădină și acea încețoșată fășie de pământ aflată la 2 kilometri. Hotelul se afla pe coasta sud-estică în general pustie a New Providence, insula din Bahamas unde se afla Nassau. Terenul era împrejmuit cu gard și bine păzit, iar grădina îi aparținea exclusiv aceluia apartament, fiind protejată de câte un gard înalt la nord și la sud, la vest aflându-se plaja.

Nimeni nu era acolo. Nimeni nu putea fi.

Poate o pasăre. Legănarea unei frunze.

Simon verificase zona cu puțin timp în urmă. Moreno se uită la el – Simon era un brazilian mare, tăcut, smead, purtând un costum frumos. Garda lui de corp era îmbrăcată mai bine decât el, dar nu strident. La peste 30 de ani, Simon părea potrivit de primejdios, așa cum era de așteptat și de dorit în profesia lui, dar nu era un bătaș. Fusese ofițer în armată înainte de a se retrage și devenise expert în securitate.

De asemenea, era foarte bun în meseria lui. Capul lui Simon se răsuci – sesizase privirea șefului său și se apropie imediat de fereastră, uitându-se afară.

– A fost doar o licărire de lumină, explică Moreno.

Bodyguardul sugerează închiderea jaluzelelor.

– Nu cred.

Moreno decisese că Eduardo de la Rua, care venise pe cheltuiala lui cu avionul, la clasa economic, din orașul aerului bun, merita să se bucure de priveliștea aceea frumoasă. Nu avea să aibă parte de prea mult lux ca jurnalist care muncea din greu, cunoscut mai ales pentru dezvăluirea adevărului, și nu pentru realizarea de articole care să-i gâdile pe oficialii corporatiști și pe politicieni. De asemenea, Moreno se hotărâse să-l scoată la masă, urmând să ia prânzul în restaurantul de calitate al hotelului South Cove Inn.

Simon se uită încă o dată afară, apoi se întoarse la scaunul lui și luă o revistă.

De la Rua porni reportofonul.

– Pot începe?

– Te rog.

Moreno își îndreptă întreaga atenție spre jurnalist.

– Domnule Moreno, Mișcarea dumneavoastră Locală de Preluare a Puterii tocmai și-a deschis un birou în Argentina, primul din țară. Îmi puteți spune cum v-a venit ideea? Și ce anume face grupul dumneavoastră?

Moreno mai recitase acest text de zeci de ori. Varia în funcție de jurnalist sau de public, dar esența era simplă: încurajarea populației indigene de a respinge intervenția guvernului Statelor Unite și influența corporatistă, descurcându-se pe cont propriu prin microîmprumuturi, microagricultură și microafaceri.

Îi spuse reporterului:

– Ne opunem dezvoltării corporatiste americane. Și sprijinului guvernului, ca și programelor sociale al căror scop este, la urma urmelor, să ne facă dependenți de valorile lor. Acum nu suntem considerați ființe umane,

ci o sursă de muncă ieftină și o piață pentru produsele americane. Înțelegi în ce constă cercul vicios? Oamenii noștri sunt exploatați în fabrici deținute de americani, iar apoi sunt ademeniți să cumpere produsele respectivelor companii.

Jurnalistul zise:

– Am scris mult despre investițiile în afaceri din Argentina și alte țări sud-americane. Și cunosc mișcarea dumneavoastră, care face și ea astfel de investiții. S-ar putea spune că vă opuneți capitalismului, și totuși îl apreciați.

Moreno își trecu mâna prin părul său negru, destul de lung, cu șuvițe prematur încărunțite.

– Nu, mă opun *abuzului* capitalismului – cu precădere *abuzului* exercitat de capitalismul american. Eu folosesc afacerile ca pe o armă. Numai proștii se bazează exclusiv pe ideologie pentru a reuși schimbarea. Ideile sunt cârma. Bani sunt elicea.

Reporterul zâmbi.

– O să folosesc asta ca șapou al articolului. Mai departe acum: unii oameni spun – am citit asta – că sunteți un revoluționar.

– Ha, sunt o persoană care vorbește mult și care îi deranjează pe mulți, asta sunt! Zâmbetul păli. Dar, ascultă ce-ți spun: în vreme ce lumea se concentrează asupra Orientului Mijlociu, toți scapă din vedere nașterea unei forțe mult mai puternice: America Latină. Asta reprezintă eu. Noua ordine. Nu mai putem fi ignorați.

Roberto Moreno se ridică și se îndreptă spre fereastră.

Copacul-otrăvitor¹ străjuia grădina, având circa 12 metri înălțime. Moreno stătea adeseori în acest apartament și îi plăcea foarte mult copacul. Îi stârnea un sentiment de camaraderie. Copacii-otrăvitori sunt formidabili, plini de resurse și extraordinar de frumoși. De asemenea, după cum sugerează și numele, sunt toxici. Polenul sau fumul provenit din arderea lemnului și a frunzelor poate intra în plămâni, provocând o agonie chinuitoare. Și totuși, copacul hrănește frumosul fluture coada-rânduncii din Bahamas și porumbeii cu coroană albă, care apreciază fructele sale.

„Sunt precum acest copac, se gândi Moreno. Poate că ar fi o imagine bună pentru articol. O să menționez și asta...”

Zări din nou licărul.

În doar o fracțiune de secundă, o mișcare ușoară tulbură frunzele rare, iar geamul înalt din fața lui explodă. Sticla se transformă într-un milion de cristale de zăpadă spulberate, iar focul îi izbucni în piept.

Moreno se pomeni zăcând pe canapea, care se aflase la aproximativ un metru în spatele lui.

„Dar... dar ce s-a întâmplat? Ce a fost asta? Leșin, leșin... Nu pot respira.”

Privi fix copacul, care acum se vedea mai clar, fără sticla ferestrei care să filtreze imaginea. Crengile se unduiau în briza dulce ce bătea dinspre apă. Frunzele se ridicau și coborau. Respirau pentru el. Fiindcă el n-o

¹ *Metopium toxiferum*, un copac otrăvitor din sudul Floridei și Indiile de Vest, cu frunze penate, flori galbene-verzui și fructe de culoare galbenă-portocalie, care cauzează o erupție la atingere (n.tr.)

putea face – nu cu acest foc care îi ardea în piept. Nu cu această durere.

Țipete, strigăte de ajutor în jurul lui.

Sânge, sânge pretutindeni.

Soare apunând, cerul devenind tot mai negru și mai negru. Dar nu era dimineață? Moreno văzu imaginea soției, a fiului și a fiicei sale, adolescenți. Gândurile i se dizolvă până când nu mai fu conștient decât de un lucru: copacul.

Otravă și forță, otravă și forță.

Copacul-otrăvitor...

Otravă...

II

LUNI, 15 MAI

LISTA

CAPITOLUL 2

- Vine încoace sau nu? întrebă Lincoln Rhyme fără a încerca să-și înfrâneze iritarea.

- S-a întâmplat ceva la spital, se auzi vocea lui Thom din hol sau din bucătărie sau de oriunde o fi fost. O să întârzie. O să sune când se eliberează.

- „Ceva.“ Ei bine, *asta-i* tipic. Ceva la spital.

- Asta mi-a zis.

- Este doctor. Ar trebui să fie precis. Și ar trebui să vină la timp.

- Este doctor, replică Thom, ceea ce înseamnă că are urgențe de rezolvat.

- Da, dar n-a zis că e o urgență. A spus că e „ceva“. Operația este programată pentru 26 mai. Nu vreau să se amâne. Și așa este prea târziu. Nu înțeleg de ce n-a putut s-o facă mai devreme.

Rhyme își apropie scaunul cu rotile Storm Arrow de culoare roșie de monitorul unui computer. Se opri lângă scaunul de ratan pe care stătea Amelia Sachs, îmbrăcată în jeanși negri și cu un tricou negru fără mâneci. Un pandantiv de aur cu un diamant și o perla atârna de un lăntișor subțire prins în jurul gâtului. Ziua abia începuse, iar lumina soarelui de primăvară ardea prin ferestrele